

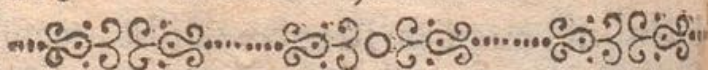
**Jubilæum Sæculare Ecclesiæ Catholicæ Per Septendecim
Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala**

Per Septendecim Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala ; Ex Annalibus
Ecclesiasticis collectum Pro Xenio Oblatum Academicæ Sodalitati
Dominorum B. Mariæ Virginis Annunciatæ Herbipoli, Anno ...

Herbipoli, 1702

Decas X. (Ab anno Christi 1590. ad 1600.)

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64733](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64733)

DECAS X.

✽ (*Ab anno Christi 1590. ad 1600.*) ✽

ANNO 1591. Gregorius XIV Parisinos
& Catholicos invitat ad resistendum
fortiter Navarræo, pollicitus 15. aureo-
rum millia quolibet mense ex Pontificio
ærarario, negavit tamen tam Philippo, quam
Meduano alienationem bonorum Eccle-
siæ, quia hanc fieri majori Principum,
quàm Ecclesiæ utilitate, jam compertum
habebat. Posthæc dubio Marte pugna-
tur inter Regios & Confœderatos Fran-
ciæ. Vicini Principes paulatim Franciam
discerpere instituebant, jamque partem
sibi quilibet suam designabat, præsertim
eum pars tertia jam pro regiâ coronâ sese
erigeret, unde oriri paulatim diffidentia
inter confœderatos, & magna rerum eo-
rum fieri inclinatio; accedebat, quod
Parisiis per sexdecim viros, homines im-
probos, & qui ex sanguine sordibusque
concreti erant, omnia agerentur, unde
etiam ab iis sibi metuens Cardinalis-Con-
tius Episcopus reliquit urbem, illi au-
tem Barnabam Brissonium munus primi
Præsidis obeuntem, & prudenter Decem-
viris

viris obsistentem, cum duobus senatoribus per servum publicum suspenderunt, facinore indignissimo & impudentissimo. Quare Meduanus Sedecimvirum audaciâ aut infaniâ revocatus, Parisios advolavit, & quatuor, eorum in Lupara comprehensis gulam frangi iussit, quo supplicio ita reliquos duodecim repressit, ut ex eo tempore, quantum bonis antea metus, tantundem nunc contemptus sui ingererent.

Evasio etiam è carcere Turonensi Ducis junioris Guisii non profuit, sed obfuit Confœderatis: in illum enim multorum animi inclinare cœperunt pro Rege eligendo: inde magna diffidentia. His tamen ita constitutis, nihilominus Gregorius Pontifex Henricum Regio nomine indignum pronunciavit, & exercitum adversus eum in Galliam misit. Henricus contra acceptis magnis è Germania & ex Anglia copiis corroboratur, & Rothomagum obsidet, verum secundo adventu Parmensis iterum ex Belgio cum copiis auxiliaribus celeriter advolantis, obsidionem eadem celeritate solvit.

Alexander Farnesius Dux Parmensis ardenti Galliæ dum opitulatur, in Belgio fermè sædius & sævius grassaturo incendio fomenta & tempus concedit: eo enim negotia Franciæ curante, Confœderati

K 2

Belgæ

Belgæ artibus & armis Mauritiï multa loca Hispaniæ Regis occupant.

Gregorius XIV ex calculo inter magnos dolores patientissimè toleratos obit, & in locum ejus eligitur Joannes Antonius Fachonetus Bonnoniensis, dictus Innocentius IX qui duobus tantum mensibus Ecclesiæ præfuit, mortuus hoc eodem anno die 20 Decembris.

Magna hoc anno fames & pestilentia vexat Europam, ac potissimum Italiani.

Turcæ per horrendas excursiones in Hungariam, sed præsertim in Illyricum & Croatiam, pacem cum Rudolpho inittant turbant, quarum turbarum auctor nefandus fuit Hassanes Bassa Bosniæ, qui, quantum potuit, Hungaros vexavit, & clades intulit, & passus est, questusque de violatâ à Cæsarianis pace effecit Constantinopoli, ut bellum rupto fœdere in Rudolphum decerneretur.

(1592.) Eligitur in Summum Pontificem Hyppolitus Aldobrandinus Florentinus, dictus Clemens VIII. qui statim initio sui Pontificatûs judicavit alium Franciæ Regem, excluso Henrico Navarræo, eligendum esse, sed dubiâ utrimque tum Reginum, tum Confœderatorum fortuna hoc negotium suspensum tenuit, potuit

tuit sanè Regia fortuna videri jam succisa
penitus & everfa, sic in extremas sæpe an-
gustias Henricus compulsus est, sed mox
iterum valentior sese erexit, & hostibus
se opposuit. Pro Rege fecit plurimùm
mors insperata Alexandri Farnesii Ducis
Parmensis, quam obiit anno ætatis 47.
Antverpiæ 4. Non. Decembris, dum no-
vam jam expeditionem in Franciam para-
ret; obiit autem pientissimè, rebus Bel-
gii ritè ordinatis, Princeps fortissimus,
experientissimus, & Græcis ac Romanis
Ducibus adæquandus, & eorum plerisque
felicior, quòd rerum à se gestarum scri-
ptorem nactus sit Famianum Stradam, an-
tiquis historicis nequaquam inferiorem.
Reliquit filios duos Ranucium Parmensem
Ducem, & Odoardum Cardinalem. Suc-
cessit ei in Belgio Ernestus Austrius, Ru-
dolphi Cæsaris frater; interim dum ad-
veniret Ernestus, Mansfeldio rerum ad-
ministrationem suscipiente, ne Ordines
ex Parmensis morte aliquid supra vires au-
derent.

Moritur Joannes III. Rex Sveciæ, succe-
dit eidem filius Sigismundus jam Rex Po-
loniæ.

Germania turbatur morte Joannis Epi-
scopi Argentoratensis, dum eidem pro-
testantes

testantes substituere volunt unum ex heterodoxis, reclamantibus Catholicis.

In Saxonia quoque & Palatinatu exoriantur turbæ inter Calvinianos & Lutheranos, sed hîc Catholici, illic Lutherani prævalent.

Turcæ ruptis ex improvîso induciis, quas cum Imperatore aliquamdiu observârant, Croatiam invadunt, Wihitium occupant, multa hominum millia cædunt, & multa in servitutum abducunt, & omnia direptionibus & incendiis vastant, dum in Germania tardè delectus habetur.

Hispani profligant iterùm classem Anglicam in Atlantico Oceano, captis navibus 27, aliisque depressis.

✱(1593.)✱ Confoederati Catholici Galliæ acceptâ potestate à Pontifice eligendi alium Regem Catholicæ fidei, de eodem eligendo seriò cogitant, & Parisiis Comitia celebrant, sed magnâ confusione, cum & Hispani & exteri plurimi competere pro corona: quæ res dum Henrico Navarræo nunciata esset per Schombergium natione Germanum, affectu & animo Gallum, & illi oblatum regnum, si conditionem hanc subiret, & fidem Catholicam amplecteretur ac seriò profiteretur: Henricus ad suos conversus mini-
stros

stros interrogasse fertur, utrum esset in Catholica Religione salus? & affirmantibus ipsis, ille, ut erat ingenio solers & acuto, ergo, inquit, satius est me Franciæ Regem adire cœlum. Petiit exinde de articulis controversis Catholicè edoceri, quod eruditi deinde Episcopi præstitere, quorum institutioni Rex avidissimè & studiosissimè sese impendit, aliquando per sex continuas horas, quibus auditis Parisienses alios vultus & animos induerunt, & multorum in Comitibus spes elusa est.

Igitur die Dominico 8. Kalend. Augusti Santdyonissi Henricus Navarræ hæresin publicè ejuravit, seque filium Ecclesiæ obsequentem professus, factâ peccatorum exomologesi absolutus est ab Archiepiscopo Bituricensi, ac religiosè Montis Martyrum invisit Ecclesiam, ut omnibus Parisinis ejus religio esset testatior. Pro absolute Pontificia impetranda missus erat Dux Nivernensis, cui absolutionem aliquamdiu quidem distulit Clemens, cœtantibus adversariis simulatam conversionem, luculenter tamen contestatâ Regis in fide sinceritate & constantiâ, cum gaudio postea impertivit.

Muleius Xequus Fessæ & Marochi Regis filius datus olim obses Sebastiano Lu-

fitano & postea educatus in Philippi tutela baptizatur mense Novembri in cenobio S. Laurentii Escuriali cum aliquot aliis nobilibus.

Turcæ ad Sisechium in Croatia cæde 18. millium profligantur à Cæsarianis mense Junio, qui nihilominus, reparato exercitu, Septembri Sisechium expugnant aliasque urbes, sed iterum ad Albam-Regalem cæduntur mense Novembri, & multa loca amittunt.

✠(1594.)✠ Urbibus certatim à fœderatis ad Henricum deficientibus, haud dubie omnibus quantocyus defecturis, si Henricus Rex inunctus fuerit, cum visum esset, nihil opus esse inunctione Rhemen- si S. Martini sacra ampulla Turonibus allata est, & hac inauguratus est Henricus IV. Carnuti, ab Episcopo urbis Nicolao, à quo & Ordinem S. Spiritus recepit, ac pro S. Marculphi peregrinatione perrexit Sanctodoaldum, ut inde rebus suis ac Parisinis prospiceret. Egit igitur Rex cum Brissaco Lutetiæ Præfesto, ut urbe reciperetur, sed obstiterè Sedecimviri, & concionatores passim ex sacris pulpitis in Politicos (sic appellabant fautores Regis) intonabant; adhuc enim Pontifex, potenter contranitentibus Henrici adversariis,
du-

dubius pendeat, quid de conversione
Henrici sentiendum, ac de regno ejus sta-
tuendum. Verum cum hi omnes edictis Se-
natus, & Meduani Ducis auctoritate repres-
si essent, idemque Dux auxiliorum causâ
profectus esset, Brissacus ad Regias partes
mercatorum Præpositum, ædiles duos, tri-
bunos aliquot & Centuriones pertraxit:
His subnixus quatuor militum Regionum
millia delectorum per varias portas in ur-
bem immisit, qui eâ potiti cum levi cæde
Germanorum eandem mox patentem Re-
gi submittere, cum palatio Luparæ: &
Rex Henricus IV. armatus ingressus est eâ-
dem ipsâ portâ, quâ Henricus III. ejus
decessor Parisiis profugus exierat: Ea-
que dies deinceps solenni processione celebra-
tur à Parisiensibus. Cum Rex jam Luparæ
palatium teneret, dimissi sunt per urbem
feciales, qui amnistiam proclamarent,
quibus respondit populus, vitam Regi
suo accinens. Dimissi deinde ex urbe
Hispani, Belgæ, Neapolitani milites cum
Duce Feria, & actæ Deo in majori Basili-
câ gratiæ: intra tres ab ingressu Regis in
urbem horas apertis tabernis commercia
restituta, quasi in tanta urbe nulla belli su-
spicio viguisset. Invitatus benignè ad Lu-
param & Regem Placentinus Cardinalis,

K 5 ho.

honestè recusavit accedere: Itaque jussu Regis à Davitio Perronio deductus est Montargium; Pellevæus verò Cardinalis, cujus maximè industriâ steterat Heneticon, audito Regis in urbem ingressu, cum in lecto jaceret ægrotus, converso ad parietem vultu, loqui & vivere desit.

Posthæc ad studia pacis omnia sunt conversa, vetita præteritorum recordatio, abolita Senatûs consulta, scripta utrimque emissa ignibus addicta: Academia quoq; contra Henricum edita, irrita esse jussit, eique parendum esse, sanctè decrevit, huic tamen decreto non statim parvère Religiosi, propter Pontificis sententiam nondum manifestatam, propterea reliquis Ordinibus omnibus omissis, tantùm tempestas in Jesuitas concitata est ab Academiæ Rectore, homine turbulento & denunciato hoste Jesuitarum: ejus, & socio- rum ex omni genere calumniarum confar- cinatæ & maledicentiæ veneno intoxicatæ orationi modestè & facundè respondit Claudius Duretus, cui etiam Antonius Se- quierius Cognitor Regius suam orationem moderationis & ingenii plenissimam pro Patribus Societatis Jesu addidit; unde ini- mici jurati Jesuitarum tunc tantisper qui- dem repressi sunt, sed eodem anno nati

occasionem novam maledicendi & criminandi virus suum conceptum fætidissimo ac spurcissimo mendaciorum ac calumniarum vomitu eructarunt contra innocentes. Accidit enim, ut Henricus IV. Parisiis 6. Kalend. Januarii magnum vitæ periculum adiret à Joanne Castello perdidissimo adolescente, & ad insaniam usque scelerato, cultro vulneratus in facie, qui captus confessus est, se id criminis suscepisse, ut peccatorum suorum veniam consequeretur, si tyrannum & rebellem Ecclesiæ Principem sustulisset. Is, quoniam fuerat antea Jesuitarum discipulus, quanquam alium postea magistrum audiisset, miseros Patres, qui jam tum satis apud hæreticos in hac rerum turbatione valentes omnia, malo loco, & ut spina in oculo amarulento animo abominabiles visi erant, suo parricidio involvit: Eorum igitur scripta ad apicem excussa, in quibus cum inventa essent aliquot epigrammata adversus Benehar-nensem (sic tumultus tempore Henricus IV. dicebatur) in scrinio Joannis Guignardi Sacerdotis, patriâ Carnotensis, magnam eis perniciem creavere: maturè ergò peracto, in re tanti momenti, negotio, Castellus forcipibus candentibus conceptus, manuque cum cultro, resinâ ac sulphure

plumboque crematâ, vivus ab equis quatuor laceratus est, corpus incensum, projecti cineres, pater ejus exulare jussus; Jesuitæ omnes regno ejecti, & Guignardus, cui tam immane crimen per vitam suam in mentem non venit, publicè suspensus, & Gueretus (quæ planè hæretica furendi libido & sacrilega insania fuit) propterea tantum, quòd parricidæ aliquando confitenti aures præbuisset, immaniter tortus est, domus denique Castelli diruta, ejusque loco erecta pyramis, quæ sententiam in eum & in Patres Societatis Jesu latam contineret, cum atrocibus multis versibus, quos hæretici & Academici Catholici, sed improbi & virulenti hostes Societatis scripserunt, laxatis tunc sui furoris habenis, toti effusi ad maledicendum. Eos abeuntes multi boni viri cum lacrymis persecuti sunt, & miseros innocentes scelerati quondam discipuli sui desperationem & insaniam luere doluerunt.

In Belgio in locum Alexandri Farnesii successit Ernestus Archi-Dux Austriæ, frater Imperatoris, qui frustra Belgos cum Hispanis reconciliare conatus est, Mauritio Cröningam urbem potentem ac firmam duorum mensium obsidione expugnante, & in ea Dominationis Hispanicæ, ac simul
 reli-

religionis Catholicæ monumenta dejiciente. Alter frater Imperatoris Mathias Archi-Dux in Hungaria contra Turcas pugnat, & Neogradum occupat, sed Jaurinum amittit, turpi Comitis Hardechii deditioe, qui eâ de causâ ab Imperatore capite cæsus est. Sigismundus verò Batorius Transylvaniæ Princeps, detectâ in se conspiratione à Turcis deficiens, in societatem Imperatoris transit.

Sigismundus Poloniæ Rex anno superiori ad accipiendum Sveciæ regnum hæreditarium evocatus, hoc anno (cæsis prius 30. Tartarorum millibus, qui per Poloniæ fines in Hungariam perumpere, & cum ducentis equitum millibus, Turcis se conjungere adnitebantur) Upsaliam proficiscitur, & Rex ibi Sveciæ coronatur, sed frustra ad fidem Catholicam regnum revocare conatus est. relicto igitur Pro Rege Carolo Sudermanniæ Principe, rediit in Poloniam.

Gabriel Patriarcha Alexandrinus Legatum Romanum pro communionem Sedis Apostolicæ, & obedientiam illi præstandam mittit.

In Italia classis Turcica Rhegium Calabria diripit, sed à triremibus Pontificiis & Hispanicis repellitur.

✽(1595.)✽ Hispanos inter & Gallos bellum

bellum magno utrimque ardore suscipitur
& geritur.

Henricus IV. Rex Galliarum solenniter
a Clemente VIII. Pontifice ab hæresi absol-
vitur, magno gaudio totius urbis Romæ:
egregiam hoc in negotio operam navavit
Gallis Franciscus Toletus, primus è Socie-
tate Jesu. Cardinalis, qui popularium suo-
rum conatus suo ingenio & eloquentiâ
discussit, quare in eum deinceps optimè,
& in Societatem Jesu melius affici cœpit
Henricus, & nunquam postea immemor
extitit beneficiorum, quod viri magnani-
mi solent. Factâ absolutione Pontificiâ
omnes ferè contra eum confœderati ei-
dem se submiserunt.

Amurathes III. Imperator Turcarum
moritur Constantinopoli, ei que succedit
filius Mahometes III. qui ab octodecim
fratrum, & viginti septem sororum nece
Imperium suum auspicatus est.

Obit Ernestus Archi-Dux Austriæ, Gu-
bernator Belgii.

S. Philippus Neri Congregationis
Oratorii Fundator in cœlum migrat.

In Transylvania Sigismundus Battorius
adscitis in societatem belli Walachia &
Moldavia Principibus contra Turcas feli-
citer pugnat.

Anto.

Antonius inane nomen Regis Lusitaniae gerens, Parisiis omnium rerum inops finem vivendi facit.

Romam veniunt ad obsequium fidei Legati Episcoporum Ruthenorum, item Legati Aegyptiorum ad Christianam religionem converforum, qui etiam fide professionem coram Clemente VIII. emittunt. Item & Archi-Episcopus Livoniae, qui simul Lutheri haeresin ibidem abjurat.

✠(1596.)✠ Sigismundus Battorius Transylvanicae Princeps Pragam ad Caesarem Rudolphum venit, cui Caesar amplissima auxilia contra Turcas promittit, & Pontificius Legatus in singulos menses 40. millia aureorum pollicetur.

Mahometes III. Turcarum Imperator Hungariam aggreditur, & Agriam capit, Albertus Cardinalis Austriacus frater Rudolphi Imperatoris à Philippo II. Rege Hispaniarum avunculo, ad Belgii gubernationem adhibetur.

Moritur Cardinalis Franciscus Toletus de Ecclesia Catholica optimè meritus.

Classis Anglica ab Hispanis versus Americam profligatur, & Dracus ejus Ductor, hujus saeculi pirata famosissimus ex dysenteria moritur.

Classis

Classis Anglica Hispanicam ad navigationem novi orbis paratam ad Gades incendit, ipsasque Gades capit & diripit.

(1597.) Mauritius Belgicorum Ordinum Ductor Alberti Aultrii copias ad Tonnahutum profligat.

Carolus Sveciæ Gubernator Lutheranus legitimum Regem ac hæredem Sigismundum è regno excludit, sibi que illud usurpat. Sicque Svecia Catholicam fidem cum Rege Catholico ejuravit.

Mortuo Alphonso Ferrariæ Duce sine liberis, Clemens Pontifex Ferrariam præ-tendit.

In Japonia tres è Societate Jesu, & alii ex S. Francisci Ordine Religiosi martyrio afficiuntur.

Hoc anno Ferdinandus Tellius Portocarrerus Dulendii Præfectus, admonitus à Dumolino exule, interdium servari negligentius Ambianum, id magnâ audaciâ & pænè temeritate occupavit. Usus est carris, quos pomis & nucibus oneravit, & hos fortissimi milites aurigarum loco deducebant, eorum unum supponunt pensili clathro, loris equorum rescissis, alterius effundunt nuces & poma, quæ dum colligunt præfidiarii, trucidati sunt ab aurigis probè armatis, & portam patentem sequenti-

quentibus copiis reliquerunt. Sic capta est ab Hispanis urbs nobilis, in cuius suburbio Helvetii plurimi, & quæ supra 14. armatorum civium millia continebat, per tria equitum peditumque millia: vix octuaginta cives repugnantes cæsi sunt, & sex tantum Hispani. Res tantâ inertia, tantoque metu peracta est, ut fidem superet. Perturbatus est hoc casu Rex Henricus cum totâ Lutetiâ, quæ hostem jam adesse putabat ad portas. Debuit postmodum urbs hæc magno labore à Francis recuperari, & reddita est, cum Hispanica auxilia intromitti non possent, aditu sæpius frustra tentato ab Hieronymo Caraffa Marchione Montis nigri, qui Portocarrero Præfectus equitum successerat, & Hispani gloriosè iterum emissi, qui antè fraudulenter intraverant, urbi que præpositus est Dominus Vicus, arx ædificata, ut eâ tuti essent cives, qui sua privilegia causati, ab Helvetiis Regiis defendi noluerant per superbiam, & à suis per ignaviam propugnari non potuissent.

✽(1598.)✽ Clemens VIII. Pontifex Ferrariæ Principatum Pontificiis ditionibus adjungit.

Philippus II. Rex Hispaniæ impetratâ à Pontifice dispensatione consanguinitatis

& or.

& Ordinis Cardinali Alberto Austriaco Isabellam primogenitam cum dote Provinciarum Belgii desponsat, & Vervini adnitente Alexandro Cardinali Legato Pontificis in Galliâ pacem cum Henrico IV. Galliæ Rege sancit, ac demùm post diutissimos dolores patientissimè toleratos in monasterio Escuriali anno ætatis suæ 72. pientissimè moritur. Magnus sanè Princeps, & in paucis prudentiâ & pietate clarissimus. In hoc Monarcha potuit omnis mundi fastus detumescere, quando videre fuit erumpentes ex ejus adhuc viventis corpore vermes & pediculos tantâ copiâ, ut per duos famulos sibi per vices succedentes abstergi vix possent. Successorem reliquit filium suum Philippum III. & Eugeniæ Claræ Austriæ nuptiis jungendæ reliquit Belgium.

Sigismundus Rex Poloniæ in Sveciam navigans, vix effugit Caroli patris sui insidias, & calliditate illius regno suo hereditario exauctoratus, damno suo expertus est, quam periculosè hæreticis, quamvis sanguine proximis, regnorum administratio concedatur.

Hoc anno in Hungaria Javarinum, sive Raba vocatum, munitissimum fortalitium recuperatur mense Martio virtute Adolphi Schwar-

Schwarzenbergii, fractâ portâ per tubum
catapultorium, dubiâ tamen diu victoriâ
quingentis Cæsarianis interfectis, mille
sexcentis Mahumetanis jugulatis, intra
urbem certamine quatuor horarum. Mox
à Schwarzenbergio Cæsarianorum Duce
obsessa Buda, & pars ejus inferior capta,
sed obsidionem solvere propugnatorum
virtus, anniq̃ue tempestas sævior com-
pulerunt.

Sigismundus Battorius Transylvaniæ
Princeps post plurima contra Turcas &
hæreticos præclare gesta, nescitur quo
morbo veluti fascinatus, mutato vitæ insti-
tuto, mense Aprili, uxorem Christiernam
Caroli Archi-Ducis filiam relinquit, & di-
tionem de consensu Ordinum Rudolpho
Imperatori cedit, acceptâ Silesiâ cum an-
nuâ pensione 50. millium aureorum. Sed
paulò post pœnitentiâ ductus Claudiopo-
lim redit.

(1599.) Constantinopoli agitur à
Turcis de adimendo Christianis sepulchro
Christi Domini, & donariis, quæ ibi libe-
ralitate Principum Christianorum haben-
tur, auferendis; sed hoc consilium aucto-
ritate suâ & rationibus discutiunt Legati
Venetorum & Regis Galliarum.

Sigismundus Battorius rescisso contractu
cum

cum Rudolpho Imperatore Principatum Transylvaniæ transfert in Cardinalem Andream Battorium, Patrualem suum: sed hic statim à Michaële Walachiæ Waiwoda appetitus profligatur, in fugâ à rusticis interimitur, & Transylvania in fide Imperatoris confirmatur.

Albertus & Isabella Principes Belgii ex Hispaniâ veniunt in Belgium, exeunte Augusto, ducto etiam Philippo Nassovio Aurantio Principe, cui bona paterna restituta sunt,

Carolus Sigismundi patruus universam ferè Sveciam in potestatem suam redigit, & habitis Regni Comitibus procurat Sigismundo regnum abrogari, electo tamen specie tenus Ladislao ejus filio adhuc puerulo, eâ conditione, ut mitteretur in Sveciam in Lutheranismò instituendus. Et inde Carolus Finnonios à Sigismundo stantes subigit.

Celebratur mense Junio in civitate Diamper Indiæ Orientalis ab Alexio Archiepiscopo Goënsi, Ordinis S. Augustini, Concilium de reformatione Ecclesiæ S. Thomæ, quæ à Nestorianis inficiebatur, ubi Georgius eorundem Nestorianorum Archi-Diaconus, qui Patriarchæ Babylo- nis adhærebat, & 153. Presbyteri, atque depu-

deputati 671. fidem Catholicam sunt professi, quos uniuersus populus secutus est.

Romæ hoc anno creati sunt 12. Cardinales, inter quos numeratus est Robertus Bellarminus è Societate Jesu, vir doctrinæ incomparabilis, à quo editum opus in hæreticos à viris sapientissimis *Ecclesie Armentarium* & *Turris David* appellatum, eò dignior sacrâ purpurâ, quò majore curâ & solitudine eam subterfugit.

Tentata pax inter Turcam & Cæsarem coalescere non potuit: disjecto itaque consilio pacis Turcæ ac Tartari Christianorum terras diripuerunt, ac innumerabilem captivorum multitudinem abduxerunt cum pecoribus & armentis, Christiano exercitu cum segni Duce suo tantas clades in castris suis fermè otiosè spectante.

Batavi navigationem suscipiunt in novum Orbem, quæ Hispanis non potuit, non summoperè displicere, sed classis illa ex octuaginta navibus infelix fuit, excursionem enim factâ ad Canariam Insulam, & vicinas adjacentes, in eas flammâ ferroque sævièrunt. In reditu autem classis magnâ ex parte tempestate periit, milites & navicularii morbis absumpti, aliquo tempore ne quid auderent ejusmodi popularibus suis injecere desperationem.

Actum

Actum est hoc anno de matrimonio Henrici IV. cum Margaritha Valefia, quod pleriq; volebant esse irritum, & re accuratè discussâ pronunciatum est, has nuptias nullas esse, Regiq; concessum, aliam uxorem ducere. Ferebatur tunc, eum propendere in Gabrielem Estræam, ex quâ jam duos filios susceperat; verùm hoc matrimonium Deus avertit, mortuâ Estræâ ex violentissimis apoplexiæ paroxisimis, vultu in tergum detorto, tantâ deformitate, ut hæc dæmoni, quàm mulieri similior esse videretur. Rex certè auditâ ejus morte tam miserabili & deformi, ad se & Deum rediit, eumque casûs hujus, & mortis auctorem in Franciæ commodum agnovit & veneratus est.

✽(1600.)✽ Celebratur hoc anno maximo concursu Jubilæum Romæ, ad quod 1300. millia hominû scribuntur confluisse, quâ occasione Clemens VIII. multa pietatis & liberalitatis exhibuit argumenta, peregrinos pecuniis adjuvando, iisdem accumbentibus ministrando, pedes lavando, confessiones audiendo, omnes consolando, & ad eadem pietatis exercitia & opera charitatis Cardinales quoq; & alios Prælatos verbo & exemplo invitando: quibus visis multi ex hæreticis, qui curiositatis

fitatis causâ advenerant, ejuratâ hæresi,
fidem Catholicam amplexi sunt.

In Gallia apud Fontenobleum habita
est celebris inter Jacobum Perronium,
tunc Episcopum Fbroicensem, & postea
Cardinalem & Archi-Episcopum Senno-
nensem, & Philippum Mornæum, Plessi-
um Marlium Calvinistas, concertatio de
falsis assertationibus circa Eucharistiam;
cùm enim Perronius conquestus esset de
libro à Mornæo edito, in quo plusquam
500. corrupta S. Scripturæ loca vel san-
ctorum Patrum reperisset, Plessius provo-
cavit ad publicum certamen coram Rege
ineundum: Assignati sunt igitur à Rege
tres iudices Catholici, & tres Calviniani,
qui de calumnia vel veritate statuerent;
dictâ ergò die convenère actores coram
Rege, Cancellario, atque iudicibus, ex-
cussisque locis novem, sex horis continuis
pronunciatum est omnium iudicio, omnia
corrupta & truncata esse, ac certamen in
diem sequentem rejectum est, sed noctu
illâ ægrotavit Plessius, & Parisios deferri
permisus, insalutato Rege Salmurium
profugit: unus ex tribus heterodoxis ju-
dicibus hæresim ejuravit, & Rex in fide
confirmatus, ejus deinceps laudator ac ze-
lator fuit, hæretici autem hanc collatio-
nem magno emptam voluissent.

Idem

Idem Rex Christianissimus, cum jam anno superiore Clemens matrimonium, quod inter Regem & Margaritam Valesiam sub Carolo IX. initum erat, nullum esse declarasset, tum propter consanguinitatem, tum alias ob causas, ideo uxorem nunc accipit aliam Mariam Medicæam, Francisci olim magni Etruriæ Ducis filiam, quæ mense Novembri Massiliam appellens, regio comitatu Lugdunum ad Henricum deducitur, ibique anno exeunte nuptiæ conficiuntur, solennia celebrante Legato Aldrovantino.

Jacobum Regem Scotiæ Comites Gaurienses insidiosè in arcem suam specie thesaurum indicandi deductum, & ad interiora conclavia solum & inermem allectum interficere moluntur, sed Rex haud tanto periculo despondens animum & voce & manu viri avertens, accurrentibus ad tumultum è suis aliquibus à morte liberatus est, & eadem proditoribus iniusta, in quorum cadavera ita sævitum est, ut detestandi parricidii gravitas omnibus innotesceret.

In Belgio dum pars militum Hispanorum secessionem ob non soluta stipendia faciunt, Mauritius nonnulla loca munita Archiduci eripit, & dum Neoportum in

moli

Flandria obsidet, invasus ab Archi-Duce post aliquam cladem acceptam suos recolligens Archi-Ducis exercitum 2. Julii profigat cæsis multis millibus hostium, sed iterum novis exurgentibus in eum copiis, suos in Holandiam & Brabantiam reducit.

In Hungaria Turcæ Canissium mense Septembri obsidione cingunt cum ducentis millibus armatorum, ac licet in auxilium venisset Philippus, Emmanuel Dux Mercurianus à Domo Lotharingica (qui post extincta in Galliâ bella civilia ad Imperatorem profectus, exercitûs ejus administrationem susceperat) tamen, quòd comteatu destitueretur, post crebras velitationes cum Turcis factas, & aditum in urbem frustra multoties tentatum vigesimâ Octobris, quæ erat quadragesima, quinta obsidionis dies, cum ingenti damno Christianitatis deditione Turcis traditur. Quo tempore Sigismundus Battorius rursus Transylvaniæ Principatum resumpsit, sed à Michaële Waiwoda Walachiæ, qui tunc Cæsaris partes sequebatur, magnâ clade afficitur, ac paulò post idem Michaël, quòd eam Provinciam sibi ac filio firmare cuperet, & propterea clandestina cum Turcis & Tartaris consilia iniret, revocatur ab Imperatore, & in locum ejus mit-

L

titur

titur Georgius Basta, qui Transylvaniam in fide Imperatoris retinuit, & demùm Sigismundus, interveniente Clemente Pontifice, receptus in gratiam ab Imperatore, Pragam se recipiens, ibi tandem mortuus est.

DE PSEUDO-PROPHETA
PERUANO.

Narrat Josephus à Costa Societatis Jesu Theologus *Lib. 2. de novissimis cap. 11.* inventum esse circa hunc annum insignem quendam Theologiæ Professore[m] illic pro miraculo habitum, qui cùm fœminæ cujusdam diabolicâ extasi mundo illudentis familiaritati sese addixisset, eamq[ue] de profundissimis Theologiæ quæstionibus consulisset, ab eâ usq[ue] adeò dementatus fuit, ut in mentem sibi induceret, se miracula patrare, quam ob causam & ob erroneas propositiones ab eo enunciatas, homines inquisitionis judices comprehensum, & per quinquennium auditum atq[ue] examinatum, extremæ tandem atq[ue] insolentissimæ superbiæ convicerant.

1. Dicebat, datum sibi esse à Deo Angelum, à quo, quidquid vellet, addisceret.
2. Se singulari Dei familiaritate gaudere, & cum illo immediatè colloqui.
3. Futurum se Regem ac Summum Pontificem

sem, translata in eas regiones Sede Apostolica
 4. Se obtinuisse sanctitatem, Angelorum, &
 Apostolorum sanctitate superiorem.

5. Oblatam sibi fuisse à Deo unionem hypo-
 staticam, se verò illam recusasse.

6. Se mundi Redemptorem constitutum esse
 secundum efficaciam, cum Christus Iesus tan-
 tum sit secundum sufficientiam

7. Universum statum Ecclesiasticum abro-
 gatam iri cum omnibus legibus, se verò alias le-
 ges faciles & claras conaturum, quibus Cleri-
 corum cœlibatus tollendus esset, uxerum multi-
 tudo concedenda & consuetudinis necessitas exclu-
 denda.

Denique considerata ejus vivendi ratione,
 observatisque plus centum ac decem propositioni-
 bus erroneis, ad disputationem vocatus est ab
 ipsomet Josepho Acosta, qui mirari satis non
 poterat hominis libertatem & eloquentiam. Pro-
 fitebatur miser, non posse doctrinam suam, nisi
 Scripturâ & miraculis, demonstrari, utpote om-
 ni ratione humanâ superiorem; illam se apertius
 & efficacius comprobasse, quàm S. Paulus Je-
 sum Christum esse verum Messiam comprobasset:
 se edidisse miracula non pauca, eaque tanta, ut
 Jesu Christi resurrectionem adaequant: se
 quoque mortuum esse, ac redivivum factum,
 paratum se esse, aiebat, ad patrandum miracu-
 la, si vellent, qui aderant. Ad extremum,

cum Josephus Acosta per biduum disputando nihil cum pervicaci homine efficeret, adjudicatus est igni, & dum ad supplicium educeretur, caelum semper intuebatur, expectans desuper ignem in inquisitores ac ceteros omnes, prout ei demon promiserat, descensurum; verum illis intactisq; omnibus assistentibus, solus ille, qui Regem, qui Pontificem, qui Redemptorem, qui Legislatorem se dicebat, solus, inquam, in ignem conjicitur; & in cineres redigitur.

